

telse. Af bemærkningerne til lovforslaget, hvor med en autorisationsordning for fodterapeuter blev indført, fremgår det af Folketingstidende A for Folketingsåret 1971-1972, spalte 869-870, at den offentlige autorisationsordning af fodterapeuter blev indført som afløsning af den hidtidige autorisation, der blev udstedt af Den almindelige danske Lægeforening. Videre fremgår det, at autorisationsbeviset kan tjene til betryggelse for offentlige myndigheder og andre, som fodterapeuten i sin virksomhed kommer i kontakt med. Der er i bemærkningerne lagt vægt på, at langt størstedelen af fodterapeuterne, der var autoriseret af Den almindelige danske Lægeforening på tidspunktet for indførelsen af den offentlige autorisationsordning for fodterapeuter, virkede som privatpraktiserende. Sideløbende hermed virkede et endnu større antal uautoriserede privatpraktiserende fodplejere på området, og det blev fundet væsentligt, at patienter og det øvrige samfund var i stand til at skelne imellem disse og personer, som har gennemført den offentligt godkendte uddannelse til fodterapeut.

Tandplejere og fodterapeuter er således autoriseret særligt under hensyntagen til farekriteriet henholdsvis udstrækningen af virksomhedsudøvelse i privat regi under omstændigheder, hvor der ikke umiddelbart foreligger nogen mulighed for faglig supervision og vejledning, og hvor en autorisation – i modsætning til et eksamensbevis – tjener det særlige formål at skabe en vis betryggelse for de pågældendes private kunder med hensyn til den forventelige, faglige kvalitet af virksomhedsudøverens ydelser.

I modsætning hertil må det for så vidt angår social- og sundhedsassistenter konstateres, at der er tale om en personalegruppe, der helt overvejende er beskæftiget i den offentlige sektor, og hvis grunduddannelse ikke sigter imod selvstændig varetagelse af opgaver, der sædvanligvis frembyder særlig fare for patienterne, at de offentlige arbejdsgivere har udstrakt mulighed for at afgrænse og kvalitetssikre social- og sundhedsassistenteres opgavevaretagelse, og at social- og sundhedsassistenteres umiddelbart foresatte, herunder på sundhedsområdet ikke mindst sygeplejersker, har en vidtstrakt adgang til og faglig baggrund for at udstikke konkrete, faglige retningslinjer, yde vejledning og supervisere. Hertil kommer, at social- og sundhedsassistenteres uddannelse er fastlagt og forestås af det offentlige, der ved uddannelsens afslutning udsteder ek-

samensbevis som dokumentation for uddannelsen til brug ved ansættelse.

Jeg skal i øvrigt angående autorisationsordninger, herunder autorisationsordninger på sundhedsområdet, henvise til min besvarelse af 12. februar 2007 af spørgsmål 64 (alm. del) fra Folketingets Sundhedsudvalg.

Almindelig del – spørgsmål 64:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 19. oktober 2006 fra FOA – Fag og Arbejde vedrørende autorisation af social- og sundhedsassistenter, jf. alm. del – bilag 86.

Svar:

Idet jeg henviser til mine tidligere besvarelser af henvendelser og spørgsmål om autorisation af social- og sundhedsassistenter, herunder senest min besvarelse af 8. juni 2006 af spørgsmål S 5263 og min besvarelse af 4. april 2006 af spørgsmål 44 stillet i forbindelse med Sundhedsudvalgets behandling af forslag til lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed samt mine besvarelser af 24. november 2005 og 14. juni 2005 af henvendelser fra FOA – Fag og Arbejde, skal jeg gøre følgende bemærkninger til den fornyede henvendelse fra FOA – Fag og Arbejde om dette spørgsmål:

Vurderingen af ethvert spørgsmål om indførelse af en autorisationsordning for en bestemt gruppe af virksomhedsudøvere beror på en samlet afvejning af hensynet til forbrugersikkerheden over for hensynet til den fri konkurrence, idet der efter regeringens opfattelse generelt skal udvises stor tilbageholdenhed med ved lov at foretage indskrænkninger i den fri og lige adgang til erhverv under hensyn til det almene vel, jf. også betingelserne i grundlovens § 74.

I en samlet afvejning må flere momenter inddrages, herunder virksomhedens farlighed i almindelighed, det typiske virksomhedsområde (offentlig, privat, selvstændig), en eventuel arbejdsgivers mulighed og ansvar for at sikre fornøden kvalitet i opgavevaretagelsen i form af oplæring, personalesammensætning, arbejdstilrettelæggelse, arbejdsfordeling og delegation, muligheden for vejledning og supervision fra umiddelbart foresat personale med videregående uddannelsesmæssig baggrund, samt mulighederne for at den fornødne kvalitetssikring kan finde sted på anden måde end ved autorisation,